Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1875.* Pr.: 12 Øre pr Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 11te April 1875.

Hvis Forsamlingen vil skjænke mig sin Opmærksomhed, vil jeg oplæse nogle faa Steder af det sidste Kapitel hos Esajas, begyndende med det 18de Vers. (Taleren læste fra det 18de Vers, hvor det hedder: „Det skal komme," osv. til Enden af det 20de Vers.)

Der er nogle meget store og vigtige Begivenheder forudsagt i disse faa Linier, jeg har læst, angaaende Indsamlingen af alle Hedninger og Tungemaal, men mere specielt angaaende Israels Huses Indsamling, et Tegn bliver lovet — naar den Periode efter Guds forudfattede Beslutning indtræffer, vil et Tegn blive givet Menneskens Børn, at de maa vide, naar disse store Begivenheder skulle finde Sted. Vi blive ikke paa nævnte Sted underrettede om, hvad dette Tegn egentlig skal være, det bliver os kun lovet, men som rimelig kan være drage vi den Slutning, at det vil blive Noget af en særegen Beskaffenhed, Noget, som kan blive bemærket blandt de forskjellige Folkeslag, Slægter og Stammer paa Jorden, forberedende den store Indsamling, som er bleven lovet i den hellige Skrift: „Jeg vil sætte et Tegn iblandt dem." Og efterat have sat dette Tegn, vil han sende Missionærer til Tharsis, Pul og Lud, som spænde Bue, til Thubal og Javan og de langt fraliggende Øer. Og der siges angaaende de Missionærer, som saaledes blive udsendte, at „de skulle kundgjøre min Herlighed iblandt Hedningerne." Da, naar Tegnet bliver sat, Missionærer udsendt og Guds Herlighed begynder at kundgjøres blandt Hedningerne, vil Herren paabegynde Indsamlingen af sit Folk Israel, idet han fremfører dem paa Heste, paa Vogne, paa Muler og paa Dromedarer til sit hellige Bjerg i Jerusalem; og han vil samle alle Folkeslag og Tungemaal, naar den Uddeling kommer,

Herren har givet dette Tegn, Herren har udsendt de her omtalte Sendebud til de forskjellige Folkeslag som forudsagt, og disse Sendebuds Røst bliver allerede hørt indtil de yderste Dele af Jorden, kundgjørende Herrens Ord til Hedningerne og beredende dem for den store Begivenhed, der er bleven forudsagt ved Profeten Esajæ Mund.

Ønsker dette Folk at vide, hvad dette Tegn er? Ønske I at vide Beskaffenheden af dette Tegn? Lad mig henvise Eder til den levende Guds Ord, saaledes som det staar nedskrevet i denne Optegnelse, der er fremkommen i de sidste Dage — Mormons Bog. Jeg vil henvise til en Forudsigelse, som blev udtalt af vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Mund, da han selv personlig viste sig paa dette store vestlige Kontinent og underviste Amerikas gamle Indbyggere. Han har fortalt os ved sin egen Mund, hvad Tegnet skulde være for Indsamlingen af alle de Adspredte af hans Folk, Israels Hus. Jeg vil læse vor Frelsers Ord til de gamle Indbyggere af dette vestlige Kontinent. „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, at disse Ting" — de Ting, som han havde talet om til Mængden — „skulle visseligen ske, ligesom Faderen haver befalet mig. Da skal denne Pagt, som Faderen har gjort med sit Folk, vorde fuldbyrdet; og da skal Jerusalem igjen blive beboet af mit Folk, og det skal være deres Ejendomsland. Og sandeligen siger jeg Eder: Jeg giver Eder et Tegn, at I kunne vide, naar disse Ting skulle ske, at jeg skal indsamle mit Folk fra deres lange Adspredelse, o Israels Hus, og skal atter oprette mit Zion iblandt dem. Og se, dette er, hvad jeg vil give Eder til et Tegn, thi sandeligen siger jeg Eder, at naar disse Ting, hvilke jeg kundgjør Eder, og hvilke jeg skal kundgjøre Eder herefter af mig selv og ved den Hellig-Aands Kraft, hvilken skal gives Eder af Faderen, skulle vorde bekjendtgjorte for Hedningerne" — det vil sige, naar denne Bog, kaldet Mormons Bog, skulde blive bekjendt blandt Hedningerne — „at de kunne vide angaaende dette Folk, hvilket er en Levning af Jakobs Hus, og angaaende dette mit Folk, som skal vorde adspredt af dem. Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, naar disse Ting skulle kundgjøres for dem af Faderen, og af Faderen overdrages fra dem til Eder, da kunne I vide, at Tiden er kommen."

Nu, saadan er Tegnet. Dette Værk vil først blive kundgjort for Hedningerne og vil derefter blive overdraget fra dem til Indianerne. „Thi det er Visdom hos Faderen, at de skulde stadfæstes i dette Land og ophøjes til et frit Folk ved Faderens Magt, at disse Ting kunde komme fra dem til en Levning af Eders Sæd, at Faderens Pagt maa vorde fuldbyrdet. hvilken han har gjort med sit Folk, o Israels Hus. Altsaa naar disse Ting og de Gjerninger, som skulle blive gjorte iblandt Eder herefter" — det vil sige, de Gjerninger, som bleve udførte under de første tre eller fire Aarhundreder af den kristne Tidsregning paa dette amerikanske Kontinent, og som staa nedskrevne i deres Optegnelser, kaldet Mormons Bog — „skulle komme frem fra Hedningerne til Eders Sæd, hvilken skal nedsynke i Vantro paa Grund af Ugudelighed."

At de amerikanske Indianere ere nedsunkne i Vantro, er meget tydelig endog for vort Lands Oldgrandskere, af hvilke alle ville tilstaa, at et civiliseret Folk engang boede paa dette Land. Ingen lærd Mand, der nu lever, vil heller bestride dette. Hvoraf drager man imidlertid denne Slutning? Ruinerne af deres gamle Stæder, Paladser og Templer forkynde i alle Levendes Øren, at der engang paa denne Halvkugle levede et stort og mægtigt Folk, som vare civiliserede, og som

forstode den Kunst at opføre smukke og solide Bygninger. Men nu, hvor fornedrede, faldne og dybt sunkne ere ikke dette engang store, mægtige og ophøjede Folks Efterkommere! „De skulle nedsynke i Vantro paa Grund af Ugudelighed," med andre Ord fordi de forkastede Evangeliet. I det fjerde Aarhundrede af den kristne Tidsregning faldt de fra deres Fædrenetro, hvorfor de bleve forbandede af den Almægtige og paaførte en mørk Hud; de bleve forbandede i Alt, hvad de foretoge sig, og den Almægtiges fortærende Forbandelse har hvilet over dem fra Slægt til Slægt indtil nærværende Tid. De skulde nedsynke i Vantro paa Grund af deres Ugudelighed. „Thi saaledes behager det Faderen, at det skulde komme ved Hedningerne, at han kan vise sin Magt for Hedningerne af den Aarsag, at dersom Hedningerne ej vilde forhærde deres Hjerter, de da maa omvende sig og komme til mig og blive døbte i mit Navn og kjende de sande Punkter i min Lære, at de maa blive regnede iblandt mit Folk, o Israels Hus."

Dette er Hensigten med at bringe denne Gjerning frem for Hedningerne først. Det er, hvorfor Gud beredte Vejen for en stor og mægtig Nation, der var fri for alle andre Nationer under Himlen, at blive oprejst paa dette Land. Den store Hensigt, som Gud havde for Øje, var at oprette et Rige i de sidste Dage, hvori der skulde herske fuldkommen Religions- og Samvittighedsfrihed, saa at Riget derfra kunde sprede sig over al Jorden. „Og naar disse Ting ske, saa at din Sæd" — de amerikanske Indianere — „begynder at kjende disse Ting, da skal det være et Tegn for dem, at de maa vide, at Faderens Gjerning har allerede begyndt til den Pagts Opfyldelse, som han har gjort med sit Folk, som er af Israels Hus."

Der er en Forudsigelse hos Esajas, som siger, at før Herren samler Israel, vil han give et Tegn, hvoraf ikke alene vi, men ogsaa alle andre Folk, Stammer og Tungemaal overalt paa Jorden kunne vide, at han er isærd med at indsamle alt Israels Huses Folk. Dette Tegn er, at de amerikanske Indianere skulle begynde at kjende Evangeliet, saaledes som det blev lært og prakticeret af deres gamle Fædre: „Naar den Dag kommer, skal det ske, at Konger skulle tillukke deres Mund, thi det, som ikke var dem fortalt, skulle de se, og det, som de ikke havde hørt, skulle de forstaa. Thi paa hin Dag skal Faderen gjøre en Gjerning, hvilken skal være en stor og vidunderlig Gjerning iblandt dem; og der skal være dem iblandt dem, som ikke ville tro det, endskjøndt en Mand skal kundgjøre dem det. Men se, min Tjeners Liv skal være i min Haand," etc.

Vi ville nu gaa over paa den anden Side. „Og da skal Faderens Værk begynde paa den Dag, naar dette Evangelium bliver prædiket iblandt de Overblevne af dette Folk" — Indianerne —. „Sandeligen siger jeg Eder, paa den Dag skal Faderens Værk begynde iblandt alle de Adspredte af mit Folk, ja endog de Stammer, som have været tabte, hvilke Faderen har ført bort udaf Jerusalem. Ja Faderens Værk skal begynde iblandt de Adspredte af mit Folk forat berede Vejen, hvorved de kunne komme til mig, at de maa paakalde Faderen i mit Navn; ja og da skal Værket begynde ved Faderen iblandt alle Folk til at berede Vejen, hvorved hans Folk maa vorde samlet hjem til deres Ejendomsland. Og de skulle fare ud fra alle Folkeslag, men de skulle ikke drage ud med Hast, ejheller gaa med Flugt, thi jeg vil gaa foran dem, siger Faderen, og jeg vil være bag dem."

Fem og fyrretyve Aar ere forløbne

siden Gud bragte dette Tegn, Mormons Bog, for Dagen, og har siden den Tid udsendt Missionærer til Nationerne — til Tharsis, Pul, Lud, Tubal, Javan og til de langt fraliggende Øer, som ikke have hørt hans Berømmelse eller set hans Herlighed, og disse Missionærer have kundgjort hans Herlighed iblandt Hedningerne. Fem og fyeretyve Aars Forkyndelse for Hedninge-Nationerne! Fem og fyrretyve Aars Advarsel til alle Nationer og Tungemaal! Efterat nu saa lang en Periode er forløben, siden Gud frembragte dette underfulde Tegn, har han begyndt at arbejde blandt de Overblevne af Israels Hus, de amerikanske Indianere, paa dette Kontinent, med sin egen Magt. Hvad er det, som har bragt dem til at tro paa dette Værk? Har det været Eders Anstrængelse? Ikke aldeles; dog have I udentvivl til en vis Grad forsaavidt Eders Tro har tilladt det, hjulpet til at fremskynde Arbejdet iblandt disse vilde Stammer. I have søgt at gjenvinde dem, I have fødet og klædet dem til en vis Grad, I have stundom talt til dem om deres Fædres Optegnelser; I have søgt at bringe dem til Omvendelse, men efter flere Aars forgjæves Arbejde have I sagt: „Ak! Hvad kan der gjøres forat gjenvinde et Folk, der er saa dybt nedsunken i Uvidenhed og Fordærv?“ I have næsten givet op, hvad Eders egne Anstrængelser angaar. Men da Tiden var kommen, hvor snart og hvor forunderlig begyndte ikke Herren vor Gud at virke paa dem som Nationer og som Stammer, idet han nu bringer dem til at rejse Hundreder af Mil forat opsøge Ældsterne af denne Kirke. Hvad ville de med dem? De ønske at blive døbte. Hvem sagde dem, at de skulde gaa og blive døbte? De sige, at Mænd kom til dem i deres Drømme og talte til dem i deres eget Sprog samt fortalte dem, at hist henne var der et Folk, som havde Myndighed fra Gud til at døbe dem; men de maatte først omvende sig fra deres Synder, afstaa fra deres onde Vaner og lægge deres Fædres falske Traditioner tilside, ligeledes maatte de ophøre med at strejfe om i Landet, røve og plyndre og lære at leve som de hvide Folk.

Hvem ere disse Mænd, som have været hos Indianerne og sagt dem, at de skulde omvende sig fra deres Synder og blive døbte af „Mormonerne“? De ere Mænd, som erholdt den Forjættelse af Herren for henved 1800 Aar siden, at de skulde være Redskaber i hans Haand til at tilvejebringe deres Efterkommeres Gjenløsning. Gud Herren tilstod dem det Privilegium at arbejde for deres Efterkommere i de sidste Dage, og de have begyndt Værket. Alt dette er bleven forudsagt i denne Optegnelse — Mormons Bog.

Jeg vil nu læse en Smule til Gavn for de Sidste Dages Hellige, thi omendskjøndt de have denne Optegnelse liggende paa deres Hylder, er jeg bange for, at der er Nogle, som ikke ere flittige nok til at læse dens Indhold, og som maaske ikke forstaa Tidernes Tegn og Opfyldelsen af Guds Hensigter, som saa tydelig ere fremsatte heri. Jesus viste sig paa dette amerikanske Kontinent strax efter sin Opstandelse tre forskjellige Gange, som er beretet, og hvormange andre Gange, som ikke er berettet, ved jeg ikke. Men han viste sig for dem og brød Brødet med dem. Da han tredie Gang kom til de Tolv, hvem han havde udvalgt paa dette Land, fremsatte han et meget vigtigt Spørgsmaal til dem, da han stod i Begreb med at forlade dem. Han sagde til sine tolv Disciple, idet han talte til dem den Ene efter den Anden: „Hvad begjære I af mig, efterat jeg er gaaet til Faderen? Og de sagde Alle undtagen

tre: Vi ønske, efterat vi have levet et Menneskes Alder, at vor Tjeneste, hvortil Du har kaldet os, da maa have en Ende, og vi maa snarligen komme til Dig i dit Rige. Og han sagde til dem: Salige ere I, fordi I ønske denne Ting af mig; derfor skulle I, efterat I ere to og halvfjerdsindstyve Aar gamle, komme til mig i mit Rige, og hos mig skulle I finde Hvile. Og da han havde talt til dem, vendte han sig til de Tre, og sagde til dem: Hvad ville I, at jeg skal gjøre for Eder, naar jeg er gaaet til Faderen? Og de sørgede i deres Hjerter, thi de turde ikke sige ham de Ting, som de ønskede. Og han sagde til dem: Se, jeg kjender Eders Tanker, og I have ønsket det Samme, som Johannes, min Elskede, begjærede af mig, han som var med mig i min Tjeneste, førend jeg blev ophøjet af Jøderne, derfor, saligere ere I, thi I skulle aldrig smage Døden." Disse tre Mænd havde den Forjættelse, at de aldrig skulde smage Døden; „men," sagde Frelseren til dem, „I skulle leve og se alle Faderens Gjerninger mod Menneskens Børn, indtil alle Ting blive fuldkommede efter Faderens Villie, naar jeg skal komme i min Herlighed med Himlens Kræfter. I skulle aldrig lide Dødens Smerter, men naar jeg kommer i min Herlighed, skulle I forandres i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed; da skulle I vorde velsignede i min Faders Rige. Og atter: I skulle ikke have Smerte, medens I leve i Kjødet, ejheller Sorrig, uden for Verdens Synders Skyld; og alt dette vil jeg gjøre paa Grund af de Ting, som I have ønsket af mig; thi I have ønsket, at I maatte bringe Menneskenes Sjæle til mig, saalænge Verden staar; derfor skulle I have fuldkommen Glæde, og I skulle sidde i min Faders Rige, ja, Eders Glæde skal blive fuldkommen, ligesom Faderen har givet mig fuldkommen Glæde; og I skulle blive ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg ere Et, og den Hellig-Aand bærer Vidnesbyrd om Faderen og mig, og Faderen giver Menneskens Børn den Hellig-Aand for min Skyld."

Hvilken herlig Forjættelse der blev gjort disse tre Mænd! Undergik de nogen Forandring? Ja de gjorde, dog alligevel ikke til Udødelighed, men en Forandring blev gjort med deres Legemer, tilstrækkelig til at Døden ikke fik nogen Magt over dem. Men vi ville læse lidt videre, da det er saare interessant. „Og da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at han berørte enhver af dem med sin Finger, undtagen de Tre, som skulde tøve" — det vil sige, han berørte de Ni, som skulde prædike, indtil de vare 72 Aar gamle, og som da skulde tages hjem til Gud — „og da for han bort. Og se, Himlene bleve aabnede, og de (de Tre) bleve henrykte til Himlene, hvor de saa og hørte uudsigelige Ting. Og det blev dem forbuden at udtale det; ejheller blev der givet dem Magt, saa at de kunde udtale de Ting, som de saa og hørte; og enten de vare i Legemet eller ude af Legemet, kunde de ikke sige, thi det syntes for dem som en Forvandling." Det var den Maade, hvorpaa de erholdt deres partielle Forandring. „Men det skete, at de atter prædikede paa Jorden; alligevel prædikede de ikke om de Ting, som de havde hørt og set ifølge den Befaling, som blev dem givet i Himlen." Disse Mænd levede i det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning paa dette Kontinent, og da Alle af den Slægt vare bortgangne, levede de ogsaa i det andet Aarhundrede af den kristne Tidsregning og betjente de gamle Indbyggere paa dette Land. Og da det andet Aarhundrede havde forladt Handlingens Skueplads, levede de ogsaa i det tredie Aarhundrede; men i det fjerde Aar-

hundrede borttog Herren disse tre Mænd fra Levningen af Israel paa dette Land. Hvorhen tog han dem? Jeg ved ikke, det er ikke aabenbaret. Hvorfor tog han dem bort? Paa Grund af Folkets Frafald og fordi de vare for uværdige til at blive betjente af saadanne store og hellige Mænd, endvidere fordi de søgte at dræbe dem og to Gange kastede dem i vilde Dyrs Huler; og disse Guds Mænd legede med de vilde Dyr som et Barn med et diende Lam og bleve ikke fornærmede af dem. De kastede dem tre Gange i en gloende Ovn og kom ud deraf uden at tage nogen Skade. De gravede dybe Huler i Jorden og kastede dem deri, idet de troede de vilde omkomme, men formedelst Guds Ords Magt, som var i dem, sloge de Jorden i Herrens Navn og bleve befriede fra disse Huler. Og saaledes gik de frem og udførte Tegn, Undere og Mirakler iblandt denne Levning af Israel, indtil deres Ugudelighed blev saa stor, at Herren bød, de skulde fare ud fra dem. Og Levningen af Israel har fra den Dag indtil den nærværende — mellem fjorten og femten Aarhundreder — været nedsunken i Vantro, i Uvidenhed og i det dybe Mørke, som nu omgiver dem; men uagtet deres Mørke og Elendighed have disse tre Nefiter for mange Generationer ikke tjent dem paa Grund af den Almægtiges Befalinger.

Men ville de altid forblive tause? Ville ikke disse tre Mænd mere lade høre fra sig? Ville de aldrig mere ihukomme Levningerne af Israels Hus paa dette Land? Vi ville læse Forjættelsen. „Se, jeg var i Begreb med at skrive Navnene paa dem, som aldrig skulde smage Døden, men Herren forbød mig det, derfor skriver jeg dem ikke, thi de ere skjulte for Verden; men se, jeg har set dem." Mormon saa dem næsten fire Aarhundreder, efterat de vare optagne til Himlen, og efterat de havde undergaaet deres delvise Forandring. Mormon saa dem, og de tjente ham. Han siger: „Se, jeg har set dem, og de have tjent mig, og se, de ville være iblandt Hedningerne, og Hedningerne kjende dem ikke." De ville udentvivl kalde dem stakkels bedragne „Mormoner", og sige, at de burde udhysses, forfølges, hades og bespottes af alle Folk. „De ville være iblandt Hedningerne, og Hedningerne kjende dem ikke. De skulle ogsaa være iblandt Jøderne, og Jøderne skulle ikke kjende dem. Og det skal ske, naar Herren anser det passende i sin Visdom, at de skulle tjene alle de adspredte Stammer af Israel og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og udaf dem bringe mange Sjæle til Kristum, at deres Ønsker maa vorde opfyldte, som og formedelst den overbevisende Guds Kraft, hvilken er i dem; og de ere som Guds Engle, og dersom de bede til Faderen i Jesu Navn, da kunne de vise sig for hvemsomhelst, de finde for godt, derfor skulle store og vidunderlige Gjerninger ske ved dem, førend den store Dag kommer, da alt Folk visselligen skal staa for Kristi Dommersæde; ja, end iblandt Hedningerne skal der ske et stort og vidunderligt Værk ved dem, førend den store Dommens Dag."

Efterat have læst disse Ting, ville vi komme tilbage igjen til denne aandelige Bevægelse, som vi høre Tale om iblandt Levningerne af Jakob i disse vestlige Ødemarker, i Nordvest Hundreder af Mil samt i Vest og Sydvest. Det er ikke indskrænket til Hundreder, men Tusinder vidne, at Mænd have vist sig enkeltvis i Drømme og talt med dem i deres eget Sprog, og som Broder Hyde bemærkede forrige Tirsdag, disse Mænd fortælle deres Efterkommere, hvad deres Pligter ere, hvad de skulde gjøre, og hvorledes de skulle opsøge dette Folk, omvende sig fra deres Synder, blive døbte, etc.

De Stammer, som saaledes Tid efter anden ere blevne besøgte og underviste, have opfyldt de Befalinger, de modtoge, og nogle af dem ere komne Hundreder af Mil forat blive døbte, og de have nu kun Ønske for at aflægge deres vilde Tilbøjeligheder, deres omflakkende Liv og lære at dyrke Jorden samt nedlægge deres Krigsvaaben, ophøre at stjæle og blive et fredeligt og godt Folk.

Det Værk, der saaledes er begyndt, vil ikke standse her. Mormons Bog siger: „Naar disse Ting ske, saa at din Sæd begynder at kjende disse Ting, da skal det være et Tegn for dem, at de maa vide, at Faderens Gjerning har allerede begyndt til den Pagts Opfyldelse, som han har gjort med sit Folk, som er af Israels Hus.“ Denne Levning, de amerikanske Indianere, indbefatte ikke al Israel, de ere kun en lille Rest af en eneste Stamme, nemlig Efterkommerne af hin Joseph, som blev solgt til Ægypten. Hist henne i Nordenland, hvor ved jeg ikke, men etsteds i de Egne findes de ti Israels Huses Stammer. Hvorledes ved De, at de ere i Nordenland? Fordi Bibelen fortæller os, at i de sidste Dage skulle de komme ud fra Nordenland, og hvis de ikke vare i Nordenland, kunde de ikke komme derfra. Jeremias siger i sit 31te Kapitel: „Se, jeg fører dem fra Nordenland, og vil samle dem fra Jordens Sider; iblandt dem skal være Blind og Halt, en Frugtsomlig og den, som føder tillige; de skulle komme hid tilbage, en stor Forsamling.“ Hvorhen ville de gaa? Ville de strax gaa til Palæstina, hvor de fordum havde deres Arv? Nej. Jeremias fortæller os, hvor de ville gaa hen; han siger, at der vil være et Sted kaldet Zion, før disse Stammer komme ud fra Nordenland, og naar de komme med en stor Forsamling, hvoriblandt der vil være Blinde, Halte, Lamme etc., vil Herren lede dem og sikkert bringe dem ud fra disse mørke, øde, arktiske Regioner; naar den Dag kommer, vil der være et Zion beredt til at modtage disse ti Stammer, før de endelig gaa tilbage til Palæstina. Staar der noget i Skriften om dette? Ja. I det samme Kapitel hos Jeremias læse vi, at „de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høje.“ Zion maa derfor opbygges, før de komme; Zion vil blive opført et eller andet Sted og beredes til at modtage dem; og der vil være et helligt Sted samt et helligt Folk, som vil opbygge Zion, saa meget mere som at Herren vil bringe disse ti Israels Stammer til Zions Høje.

(Sluttes.)

Den Vane, altid at være beskjæftiget, er en stor Sikkerhed gjennem Livet, saavelsom væsentlig for Dyrkelsen af enhver Dyd.

Det vækker mindre Pine at lære i Ungdommen end at være uvidende i Alderdommen.

Den, der vil sove godt, bør aldrig tage sine Bekymringer med tilsengs.

Uden Kamp, ingen Krone.

Ude af Gjæld, ude af Fare.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Det evige Liv.

„Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve. Og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen."
Kristus.

Men hvad er der bleven af disse, som dengang troede paa ham? Leve de endnu i deres Legemer her paa Jorden, eller ere de forlængst blevne samlede med deres Fædre, og deres kjødelige Tabernakler vendt tilbage til Moder Jorden for i denne Tilstand at oppebi Opstandelsens Morgen? Deres Aand er gaaen over i en anden Sfære, medens deres Legemer slumre i Graven, og dog havde de faaet det Løfte, at de aldrig skulde dø. Men Sagen var, at de havde begyndt at leve det evige Liv, havde annammet evige Principer og modtaget det hellige Præstedømme, som var uden Dages Begyndelse eller Aars Ende. De vare blevne bekjendte med evige Ting, Fremtiden laa utilsløret og aaben for dem, og paa denne Maade levede og virkede de i Kristo, som, skjøndt død og borte, dog lever og er Midler mellem Gud og Mennesker, og Alle, som deltage af samme Aand, leve for ham og ere evige; naar deres Legemer lægges i Graven, gaar Aanden til det Sted, hvor Abraham, Isak og Jakob ere, og imødese der Opstandelsen. „Thi Gud er ikke de Dødes Gud, men de Levendes." Det er kun en kort Søvn, som vore Legemer, der nedlægges i Graven, nyde ovenpaa deres møjsomlige jordiske Vandring, medens Aanden, der er i Besiddelse af Liv, omgaas med sine Lige i den evige Verden. De, som besidde det evige Præstedømme, ville fremdeles udføre deres Arbejde for det store Frelsningsværk. Vi læse i Skriften om Adam eller Mikael, om Gabriel og Andre. Hvem var Mikael? Og hvem var Gabriel? De vare Mænd, som havde levet i denne Verden og virket i det hellige Præstedømmes Tjeneste, og som fremdeles leve i den anden Verden og arbejde for dem, som bo paa Jorden. Hvem var det, der kom til Frelseren, da han var paa Bjerget med Peter, Jakob og Johannes? Skriften siger, at det var Moses og Elias, der kom til dem, men hvad gjorde de der, da de vare døde for mange Aarhundreder tilbage? De betjente dem, omendskjøndt de vare døde og kun levede i Aanden. Hvem var det, der besøgte Johannes paa Øen Patmos, da han paa Herrens Dag henrykkedes i Aanden, da Himlene vare aabnede for ham, og han saa den tilkommende Verdens Herlighed og Herrens Hensigter med Menneskens Børn indtil de sidste Tider? En herlig Person stod foran ham og afslørede for ham Fremtidens Hemligheder, Johannes faldt ned forat tilbede ham, men han sagde: „Gjør det ikke, Johannes, thi jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud." Han var altsaa en af disse, som havde levet paa Jorden, og hvis Legeme var gaaet tilhvile i Graven. Mikael, Gabriel, Moses, Elias og tusinde Andre, som havde det evige Præstedømme, me-

dens de levede paa Jorden og arbejdede for Herrens Gjerning, leve endnu i en anden Sfære, deres Navne ere ikke udslettede, de virke og arbejde for samme gode Sag, som da de levede her. En af de gamle Apostle gjorde følgende Bemærkning: „Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de Døde, og Kristus skal lyse for Dig." Hele Verden slumrer i Syndens Arme, med al deres Religion, Kundskab og Lærdom kjende de ikke Gud, hans Villie eller de Love, hvorefter hans Rige regjeres, ejheller det evige Livs Principer, thi „Mørke skjuler Jorden og Dumhed Folkene." Lad derfor dem, som ikke kjende Himlens evige Love og Ham, som er Ophavet til vor Tilværelse her paa Jorden, hente Lys fra Guds Hellig-Aand, der er al Sandheds Kilde; om denne himmelske Gave engang fik Indflydelse i deres Hjerte, og deres Forstand blev udvidet ved den evige Sandhed og ved Frelsens Ord, da vilde de opvaagne af deres Slummer og udbryde: „Hvortil har jeg vel ofret hele mit Liv? Jeg har søgt efter Kundskab, efter Ære og Anséelse; jeg har søgt efter Sandheden, men finder, at jeg hverken kjender Gud, Engle, Himmel eller det evige Liv; jeg har ligget i en Dvale, som er værre end Dødens Søvn." Lad saadanne Personer engang blive opvakte og forstaa den Hellig-Aands Hvisken i deres Hjerte og faa deres Forstand oplyst ved Guds Aand, da vil et nyt Liv oprinde for dem, de blive da fødte paany, ikke af Kjød, men af Aand og blive nye Skabninger i Kristo. Ved saaledes at blive fødte paany af Guds Aand, ville de føle en ubeskrivelig Glæde i Herren.

I vor nuværende Tilstand vil Mennesket ikke leve evindelig, thi det er bestemt, at vi engang skulle dø. Dog siger Jesus: „Den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen." Man skulde saaledes tro, at Skriften modsiger sig selv. Nej, aldeles ikke, et Menneske, som lever og tror paa Kristum, har det evige Livs Principer i sig, derfor hedder det: „Hvo, som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde med Vand, som opvælder til et evigt Liv." (Joh. 4, 14.) Dette var Frelserens Ord, og de Lærdomme, han fremsatte, vare Himlens evige Sandheder, og ere lige sande idag, som de vare for 1800 Aar siden. Derfor ville Alle, som annamme Evangeliet og blive trofaste indtil Enden, faa det evige Liv, som er Guds største Gave til Mennesket.

De Sidste Dages Hellige staa i Forbindelse med Evigheden og med evige Ting. Da vi stode i Verden, kjendte vi ikke Noget hertil, thi om man da gjorde nogen Ting, var det alene for Tiden, Døden gjorde en Ende paa Alt. Naar man til Exempel indgik Ægteskab, saa varede dette kun for dette Liv; naar Døden kom, ophævede den enhver saadan Forbindelse. Men Evangeliet oplyser os om, at et retmæssig indgaaet Ægteskab, hvorover Herrens sande Tjenere have lyst sin Velsignelse, ikke alene varer for Tiden, men ogsaa for Evigheden. Hvor forskjellig er ikke dette fra den moderne Religions Lærdomme i Verden, der kun røbe Uvidenhed og Mørke? Vor Religion lærer Liv og Udødelighed, medens Sektererne kun give sine Bekjendere Valget mellem en tvivlsom Herlighed i en mystisk Himmel og evig Fordømmelse i et Helvede, som brænder med Ild og Svovl. Evigheden har ingen Begyndelse og vil heller ikke faa nogen Ende, thi den er en evig Omgang. Præstedømmet er evigt, Evangeliet er evigt, og salige ere de, som komme i Besiddelse af

dets forædlende og ophøjende Principer, lever for dem, thi de ville føre Eder sejrende igjennem, og „den, som sejrer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog, men vil bekjende hans Navn for min Fader og for hans Engle.“ (Aab. 3, 5.)

Emigrationen.

Den sidste Emigration for iaar vil afgaa fra Kjøbenhavn omkring den 10de September; Prisen vil blive som følger:

Voxne	272 Kroner	„	Øre.
Børn fra 5 til 12 Aar	136 —	„	—
— — 1 — 5 —	50 —	„	—
— under 1 Aar	20 —	„	—

Af Ovenstaaende vil man kunne se, at Priserne ere blevne endel forhøjede, da Rejsen over Atlanterhavet er bleven noget dyrere paa Grund af en Overenskomst mellem Kompagnierne.

Penge og Navne maa være indsendte til Kontoret i Kjøbenhavn inden den 1ste September. Tiden for Afgangen vil nærmere blive bestemt.

Korrespondance.

Amerika.

Ombord paa Dampskibet „Idaho“
den 13de Juli 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Vi ere endnu paa det store Atlanterhav, men har nu Land isigte og er omtrent 50 engelske Mile fra New York. Vi vente at ankre paa New York Rhed iaften, men vil muligvis ikke komme iland førend imorgen. Det kan vel siges, at „Idaho“ ikke er et af de hurtigste Skibe at sejle med, men jeg tror, det er et godt, stærkt Skib, og vi maa isandhed sige, vi have havt en lykkelig og behagelig Rejse over det mægtige Dyb. Den første Dag, efterat vi havde forladt Queenstown, havde vi lidt Søgang, men dog ikke af nogen Betydenhed. Alligevel tog Mange Tilflugt til Køjerne, og nogle Faa have holdt fast ved dem næsten hele Tiden, endskjøndt vi have havt stille og godt Vejr omtrent hele Vejen, ja langt over vor Forventning. Vi føle til at anerkjende Herrens Haand i disse Ting, og takker og priser hans store og herlige Navn for hans Godhed imod os, vidende at hans Velsignelser have været os rigeligen tildel paa vor Vandring til det forjættede Land indtil denne Stund og stoler paa, at hans Arm vil være udrakt til vor Beskyttelse i Fremtiden og have

Held og Lykke paa Jernbanen gjennem Staterne og naa vort Bestemmelsessted med Glæde.

Vi have havt et Dødsfald paa Rejsen, hvilket indtraf den 7de Ds., nemlig en gammel Søster fra Sverig, 73 Aar gammel. Hun var syg, før hun forlod Hjemmet og døde af Alderdomssvaghed. Foruden dette har intet Uheld eller Ulykke rammet os, omendskjøndt nogle Faa af vore Sødskende have været ikke saa lidt syge, men ere nu Alle i Bedring, og den dejlige Landjord vil vistnok bringe nyt Liv og sætte Benene under Alle.

Dækket er nu saa fuldt, saa det vrimler, Enhver spejdende efter New York. Vi have Haab om, at disse, som have været syge, ville være istand til at fortsætte Rejsen med os paa Jernbanen; thi vi ønske ikke at efterlade Nogen, saavidt det staar i vor Magt.

Saavidt jeg er istand til at dømme, tilligemed de andre Brødre, som have været en stor Hjælp for Kompagniet, kunne vi sige, at Fred, Enighed og gode Følelser have existeret blandt Alle, og vi kunne give de Hellige, som vi ere blevne kaldte til at vaage over, et godt Vidnesbyrd og rose dem for deres Beredvillighed i at efterkomme de Raad og Formaninger, som ere blevne givne fra Tid til anden.

Paa Grund af det gode Vejr have vi havt Lejlighed til at have to Forsamlinger paa Dækket, hvor de fleste af de Hellige vare tilstede, og Bøn er hver Morgen og Aften regelmæssig bleven afholdt i ethvert Ward.

Vi have Alle Aarsag til at give Kaptejnen, saavelsom de Andre, der havde med os at bestille, et godt Vidnesbyrd for deres Opmærksomhed mod de Syge og deres gode Behandling mod os Alle. God og rigelig Proviant blev uddelt til Enhver 3 Gange hver Dag.

New York den 14de.

Kl. 8 sidste Aften ankrede vi 7 Mile fra New York, fik Doktor ombord imorges Kl. 6. Alle passerede igjennem uden Hindringer, og Kl. 9 lagde vi ind til Bryggen, hvorfra vi bleve transporterede med en lille Damper til Castle Garden. Alt er vel, og Enhver fryder sig over, at de have naaet Amerikas Land. Imorgen Kl. 10 Formiddag forvente vi at afgaa med Jernbanen, og ville formodentlig naa Salt Lake City den 23de eller 24de. Alle Brødrene i Forening med mig sende mange Hilsener til Dem og Alle i Nr. 14 samt alle de Hellige.

Deres Broder i Evangeliet
C. G. Larsen.

Nyttig Anvendelse af Invalider. Efter den fransk-tydske Krig findes der i Tydskland en Mængde Invalider, men efter et hollandsk Blad ere de, der have mistet et Ben, og som have faaet dette erstattet ved et Træben, særlig begunstigede, idet de i landøkonomisk Henseende ere blevne meget nyttige Medlemmer af Samfundet, og navnlig i Foraarstiden behøve de ikke som hos os at gaa fra Gaard til Gaard og dreje paa en Lirekasse eller „spille“ paa en Harmonika. Naar Udplantningen af Runkelroer og andre lignende Planter skal foretages, bliver en saadan træbenet Invalid lejet til at spadsere langs en Snor op og ned af den iforvejen tilberedte Jord og gjør altsaa Nytte som Plantepind, idet han med Træbenet frembringer med passende Mellemrum de Huller, hvori Planten anbringes.

Religion og Videnskab.

(Fra „Ogden Junction".)

„Den Strid, som vi saaledes ere Vidne til imellem Religion og Videnskab, er Fortsættelsen af en Kamp, som tog sin Begyndelse, da Kristendommen begyndte at vinde politisk Magt. En guddomlig Aabenbaring maa nødvendigvis ikke taale Modsigelse; den maa forskyde al Forbedring ved sig selv og med Foragt betragte, hvad der fremkommer ved Menneskets progressive aandelige Udvikling."

Ovenstaaende er et Uddrag af Dr. Drapers meget populære og velskrevne Værk om „Kampen mellem Videnskab og Religion". Vi citere det i den Hensigt at drage vore Læseres Opmærksomhed hen paa, hvad vi anse forat være en stor Vildfarelse. Den Angivelse, at „en guddomlig Aabenbaring nødvendigvis ikke maa taale Modsigelse," kan til en vis Grad være sand. En guddomlig Aabenbaring er en sikker Autoritet. Den er en non plus ultra Paastand og Enden paa al Strid. En guddomlig Aabenbaring om et eller andet Faktum vedrørende Jorden eller Himlen maa være sand og derfor i Harmoni med andre Sandheder og utilgjængelig for Logikens eller Filosofiens Angreb.

Men det følger ikke heraf, at guddomlig Aabenbaring „med Foragt betragter Menneskets progressive aandelige Udvikling". Tvertimod har den netop denne Udvikling for Øje, som et af dens Hovedformaal. Menneskens Børn ere Guddommens Familie. Menneskens Sønner ere Guds Afkom. Menneskeslægtens aandelige Udvikling skrider fremad under guddomlige Love og guddomligt Lys. „Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver den Forstand."

Enhver ny Sandhed, der bliver bekjendt for Mennesket, er i sig selv en guddomlig Aabenbaring. Ingen Sandhed er ond, thi al Sandhed er guddomlig. Det er kun ved Anvendelsen eller Misbrugen af Sandheden, at Ondt opstaar. Hvorfor skulde da en guddomlig Aabenbaring angaaende himmelske Ting med Foragt betragte Udviklingen af Sandhed med Hensyn til jordiske Ting? De føre begge til det samme Resultat — Menneskenes Fremadskriden og Fuldkommengjørelse.

Det samme Lys, som aabenbarer Menneskets Oprindelse og Bestemmelse i den evige Verden samt de Principer, hvorved man kan komme i Forbindelse med sin Skaber, oplyser Sindet, som grunder paa de Love, der styre Universet, som dvæler ved Materiens Egenskaber og Kræfter, eller som grandsker Videnskabens Regler. Sand Videnskab er i Virkeligheden ligesaa guddomlig som sand Religion.

Der gives nogle Fakta og Principer, som kunne udfoldes for det menneskelige Sind ved den almindelige og naturlige Inspiration, som virker i Overensstemmelse med bestemte Love og foreskrevne Betingelser. Der er igjen andre Sandheder, som ikke kunne naas ved de sædvanlige Midler, der staa til vor Raadighed eller ved det naturlige Lys, som ethvert Menneske besidder, der kommer til Verden. Disse kunne alene blive bekjendte ved den guddomlige Meddelelse, som kaldes Aabenbaring, men er kun dette i en højere Forstand end de Funkler af Sandhedens Aand, som tindre frem i de saakaldte Opdagelser og Opfindelser hos tænkende Mennesker.

Der er ingen Strid imellem sand Videnskab og sand Religion. De udspringe fra den samme Kilde, og virker hver i sin Plads under den samme ledende Haand for Menneskehedens Udvikling, Fremadskriden og evige Ophøjelse i Tid og al Evighed. Den Strid, som tilsyneladende opstaar imellem Videnskab og Religion, er Følgen af Menneskets Fordrejelse og Forvandskning af Guds Aabenbaringer. Naar en Sandhed bliver aabenbaret af Guddommen, er det vantro Menneske aldrig tilfreds dermed, og er strax rede til at fordærve den ved sine egne Meninger og derefter trætte med dem, som mægle mellem ham og Mængden om Fakta, der tydelig ere blevne godtgjorte ved Videnskabens Kjendelse. Opblæste og forfængelige Mænd, som med Urette gjøre Fordring paa Præstedømmet, „betragte med Foragt Menneskets progressive aandelige Udvikling", men ikke saaledes med nogen Magt og Myndighed, der i Virkeligheden har sit Udspring fra Gud.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Efterat have erholdt Tilladelse skred William Anderson den næste Dag til at udvælge et Korps af dygtige Mænd til Flankører og Skarpskyttere. De bleve kaldte det spartanske Korps og vare hovedsagelig bevæbnede med Repetergeværer. De bleve organiserede hos Præsident Daniel H. Wells, der dengang var bekjendt som Esq. Wells paa Grund af hans Stilling som Øvrighedsperson; han tog en meget aktiv og virksom Del i Forsvaret af Nauvoo. William Anderson blev valgt til Over-Kaptejn og Alexander McRae til Under-Kaptejn. Curtis E. Bolton forenede sig ligeledes med dette Korps. Kommandoen af hans og Kaptejn McRaes Kompagnier paahvilede deres Premier-Løjtnanter.

Pøbelen havde Artilleri og syntes at være vel forsynet med Ammunition af enhver Slags. Af Mangel paa andre Fjender at skyde paa, affyrede de deres Skraaladninger i de Kornmarker, som de paa begge Sider af Vejen passerede; de gjorde stor Ødelæggelse ved paa denne Maade at nedlægge Kornstænglerne. Der var intet Artilleri i Nauvoo, og man følte, det storligen behøvedes. To Dampskibspiller, som i mange Aar havde ligget paa Bredden af Mississippifloden, bleve fundne. De vare hule, og det forekom nogle af Borgerne, at ved at skjære dem over i to Stykker og tilproppe en af Enderne paa hvert Stykke med Jern, samt gjøre dem tætte ved at fylde op med Sink, vilde en simpel, men virksom Art Kanon blive tilvejebragt. Planen ansaas for gjørlig, og fire af denne Slags Kanoner bleve snart gjorte istand til Tjeneste. Man følte rimeligvis en Ængstelse med Hensyn til, om de vilde svare til Hensigten eller ikke, og Resultatet af det første Skud med dem blev udentvivl imødeset med stor Spænding. De kunde maaske ovenpaa al den havte Møje springe ved det første Skud. Der var imidlertid ingen Tid tilbage for Ængstelse. Pøbel-Tropperne vare lige for Folkets Døre, og de maatte forsvare sig imod deres Angreb med saadanne Midler, som stode til deres

Raadighed. Men Pillerne gjorde god Tjeneste. De stode Ilden udmærket, og de vare Midler til at gjøre Pøbelen bange og holde dem paa Afstand. De ventede, at Nauvoo vilde blive et let Bytte, thi de vidste, der var intet Artilleri der. Da de derfor hørte Kanonen, vidste de ikke, hvad det skulde betyde. „Mormonerne“ vare bedre beredte til Forsvar, end de selv havde tænkt sig.

Major Flood viste ikke sin Fuldmagt til „Gamle Tom“ Brockman, da han var i Pøbellejren. Major Wood og Joel Rice toge derfor derud igjen og oplæste Fuldmagten, forat Brockman maatte vide, at han kjæmpede mod Tropper, som vare blevne hvervede efter Guvernørens Ordre. Men hverken han eller hans Tropper brøde sig om Guvernøren eller hans Ordrer. De havde besluttet at fordrive Folket fra Nauvoo, og de droge nærmere og nærmere, marscherende frem i stærke Kolonner mod Staden. Der var, som rimelig kunde være, stor Engstelse i Staden. Da Major Parker tog bort, gav han dem Grund til at haabe, at Rekrutter vilde blive udsendte af Guvernøren til deres Hjælp. Men ingen Forstærkning kom, og det blev dem klart, at de kun maatte stole paa deres egne Kræfter.

(Forts.)

Poesi.

Den unge Søsters Længsel efter Zion.

Mel.: Paa Kysten paa Fyen.

O! var jeg blot fri, jeg vilde saa gladelig ile
For at slippe forbi denne Verdens forgiftede Pile.
Zion er jo mit Maal. Ikke agter jeg Menneskers Skraal,
Drikker heller den bitreste Skaal.
Ja lad mig fare, og ræk mig bare
En Haand til at komme derhen!
Til Vestens Fjerne, hvor jeg saa gjerne
Mig tænker en trofast Ven!

O! var jeg blot fri, jeg vilde saa gladelig ile
For at slippe forbi denne Verdens forgiftede Pile.
Tharsis Skibe fa'r hen over Havet og kommer igjen;
Men naar skal jeg skue min Ven?
O, lad mig slippe hen til en Klippe,
Hvorpaa jeg kan bygge og bo,
I Fred saa rolig med dem, som trolig
Vil skaffe mit Hjerte Ro.

O! var jeg blot fri, jeg vilde saa gladelig ile
For at slippe forbi denne Verdens forgiftede Pile.

O, gid jeg var dér, hvor de evige Høje man ser.
Jeg er kjed af det smulrende Ler.
Saa lad mig fare med denne Skare,
Og samles til Israels Lejr;
Thi haard er Striden og kort er Tiden,
Men Verden se skal vor Sejr!

P. O. H.

Blandinger.

Mere om Lamaniternes Omvendelse. En Korrespondent til „Salt Lake Herald" skriver under 10de Juni fra Mount Pleasant Følgende: „Efter den indstændigste Opfordring fra Indianeren „Joe" og Medlemmer af hans Stamme, som bebo Thistle Valley, begave Biskop Tucker og Seely sig ud til dem forrige Tirsdag den 8de Juni. „Deres sande" ledsagede Selskabet. Ved Ankomsten bleve vi eskorterede til et stort Telt, og efterat Alle havde taget Sæde, blev Hensigten med den givne Indbydelse omhyggelig fremsat ved Tolken Frank Bills. Han erklærede, at det var Indianernes Ønske at blive døbte til „Mormon"-Kirken, leve, handle og assimilere saa nær som mulig til, hvad de troede var de Hvides bedre Tilstand, samt afstaa fra deres lave Levevis etc. Det var isandhed højst mærkværdig at se og høre de røde Mænd fortælle om en særegen Magts Virken paa deres Sind. Efter en kort Samtale med Hjem-Missionærerne, som bleve hørte med Opmærksomhed, var der et almindeligt Begjær paa Indianernes Side at blive døbt. Et passende Sted blev udset — Indianerne hjalp selv med til at opføre en Dæmning for Strømmen — og det blev fastsat, at man den næste Dag Klokken 8 skulde skride til at døbe og udføre Ordinancen Haandspaalæggelse. Ved den fastsatte Tid var der et ganske anseligt Antal Kolonister samlet. De indianske Mænd, Kvinder og Børn satte sig ned i det bløde Græs — den ærværdigste Forsamling, jeg nogensinde havde set. Efterat have sunget en Salme, knælede de med Biskop Seely i alvorlig Bøn. Det var et Syn, som aldrig kan forglemmes, at se disse mørkladne Bjergsønner nedknæle i Bøn, og høre dem sige „Amen" til Velsignelsen, som blev udtalt over dem. Efterat passende Spørgsmaal vare fremsatte, bleve niogtyve Mænd og treogtyve Kvinder døbte i Vandet af Biskop Tucker, og Alt blev udført med saamegen Omhyggelighed, som jeg nogensinde har set ved lignende Lejligheder. Ved Haandspaalæggelsen vare de glade over at kunne udtrykke sig som staaende i Forbund med den Store Aand. Ti Børn bleve af deres Forældre bragte frem, forat de kunde blive velsignede og faa deres Navne, hvilket ligeledes blev gjort. Det Hele gjorde et dybt og rørende Indtryk. Efterat Ceremonien var tilende, skiltes vi ad. Alle vare tilfredse. Resultatet staar i hans Haand, som aabenbart har virket paa sine Børns Hjerter, og hvem kan maale hans Styrke?"

Efter „Deseret News" hidsættes en Korrespondance fra Kanosh, Millard Co.,

datere 2den Juli: „Biskop King døbte under Overopsyn af Præsident Callister den 28de Juni 85 Indianere af forskjellig Alder af Kancsh Stammen.

De bleve underviste af Brødrene og lærte at leve i Overensstemmelse med Evangeliets fredlige Principer. Kanosh talte ligeledes; med megen Alvor opmuntrede han sine Ledsagere til Flid og gode Gjerninger. Andre vare tidligere blevne døbte ved Deep Creek, og nogle Faa vare i Bjergene, som sandsynligvis vilde blive døbte, naar de kom ind, udgjørende ialt omtrent hundrede Sjæle.“

En afsat Helgen i Sydamerika. Republiken Buenos Ayres havde som bekjendt for ikke lang Tid siden en Præsident ved Navn Rosas, og det var ham, der afsatte Helgenen St. Martin fra hans Værdighed som Staden Buenos Ayres Skytspatron. Dette mærkelige Dokument lyder i Oversættelse saaledes: „Han (den hellige Martin) har aldrig været istand til at beskytte Staden mod de periodisk tilbagevendende Febre, som rase der, eller mod Tørke eller Epidemier, som ødelægge vort Agerbrug, vore Marker og vort Kvæg, eller mod de Oversvømmelser, som hvert Aar bortskylle store Stykker af Flodbredden. Foruden at han ved nævnte Tilfælde har undladt at varetage vore Interesser, vilde Kopperne fornylig have decimeret Befolkningen, hvis ikke Vakcinationen var bleven indført fra Udlandet, thi vor hellige Skytspatron forholdt sig aldeles rolig, og gjorde ikke det Ringeste forat befri os fra denne skrækkelige Farsot. Paa Grund heraf have vi besluttet:

Art. 1. „Da den franske Biskop St. Martin fra Tours, der hidtil har været anerkjendt som vor Stads Skytspatron, har svigtet Folkets og Regjeringens Tillid, er han for Fremtiden afsat som Staden Buenos Ayres' Skytshelgen.

Art. 2. I Betragtning af hans lange Tjeneste tilstaa vi ham imidlertid i Pension 4 Voxlys paa 1 Pd. Stykket aarlig, samt en Messe, som skal synges paa hans Navnedag for Alteret i Kathedralkirken.“ — St. Martins Efterfølger blev en Spanier, nemlig den hellige Ignatius Loyola, Stifteren af Jesuiterordenen.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.